

Ідіотка

Ірина Цілик

Княжна Мишкіна
свою вуаль
зрізала
під нуль.
Вишкірив
жовті вени й зуби,
злизав емаль
жовтень
жалкий...
Дівуля —
несу розмір ноги
несерйозний
дорослими кроками
містом
доісторичним.
Збіса рву
жадібно,
так істерично
намисто.
Падають
ягідки
бісеру...
Ідіотка,
своє стограмове серце
ношу в кулаку,
щоб дощем
кислотним
не змило.
Спересердя
от таку,
оттакенну
душу
втопила!
Й гени совісті,
відгодовані
на заклання,
в кишеню

з діркою
клала...
Впала зірка в калюжу,
засмикався струм підскоком —
повиймав мені нерви
отим дощем
кип'яченим
і кинув місту.
От чого
без усякого щему
в мені
проросли той зуб із тим оком
тої правди,
скаліченої
гуманістами...